

Arrest

nr. 215 543 van 23 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart als wettelijke vertegenwoordiger van X op te treden, en die beiden verklaren van Somalische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 augustus 2018 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Het minderjarig kind A.F.A. dient zich op 7 december 2017 aan bij de Belgische ambassade te Nairobi, om in het bezit te worden gesteld van een visum type D. De visumaanvraag maakt gewag van gezinshereniging. Ter ondersteuning van deze aanvraag werd onder meer een document overgelegd,

opgesteld door de Somalische regionale districtsrechtbank van Wadajir op 20 augustus 2006 waarin - volgens de Engelse vertaling ervan- gesteld wordt: *"Today the date is 20/08/2006. We (...) hereby certify that teacher A.A.I. took full responsibility and custody of F.A.A. who her parents killed in cold blood at their home here in Wadajir District with mortar attack, and there are no other relatives left who can take care of her. So after today teacher A.A.I. is free to make decisions about raising, education, health and welfare of the child. We have personal knowledge of the fact that we stated above and if we were called as witnesses, We would compentently testify about what we have written in this declaration."* Het blijkt dat de naam "A.A.I." de Engelse vertaling is van de Somalische naam "C.A.I.", zijnde de persoon die thans optreedt als wettelijk vertegenwoordiger van A.F.A.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 13 augustus 2018 een beslissing tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum. Deze beslissing luidt als volgt:

"Commentaar: Aangezien betrokkene zich bij een niet verwante in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, er is immer stricto sensu geen sprake van een gezin.

De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bewijst immers niet dat zij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en zij legt immers geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die kunnen bewijzen dat zij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen opkomen.

De authenticiteit van het certificaat dewelke haar identiteit bevestigt ni. Birth Certificate nr. 2765 op naam van betrokkene vanwege Local Government of Mogadishu alsook van het document dd. 20/08/2006 'Wadaajir Elders Comité¹ Ministry of Justice and Religious Affairs Mogadishu/Somalia kan immers niet geverifieerd worden ,alsook de omstandigheden waarin deze documenten werden opgesteld. De authenticiteit van deze documenten kan niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalie, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden.

Tevens dient vastgesteld te worden dat A. I. C. (...) in zijn verklaringen tegenover de asielinstanties van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 09/01/2013 geen melding maakte van het feit dat hij de ouderlijke verantwoordelijkheid heeft over betrokkene. Hij maakte enkel melding van zijn 3 kinderen + 1 overleden kind.

Betrokkene legde verder geen overlijdensaktes voor van haar ouders noch bewijzen dat er geen biologische familieleden/verwanten van haar meer in leven zijn in Somalië. Op basis van de voorgelegde documenten is het zelfs onduidelijk in welk jaar de ouders overleden zouden zijn. Daarnaast toont betrokkene niet aan geïsoleerd te leven en en geen familieleden meer te hebben die voor haar kunnen zorgen in haar land van herkomst of regelmatig verblijf.

Er werd tevens een bewijs van een asielaanvraag in Kenia aangebracht dd. 25/09/2017 waardoor zij zich niet geïsoleerd in een prangende humanitaire situatie bevindt, aangezien zij zich nu in een zone bevindt, waarbij zij op bescherming van de lokale autoriteiten in Kenia kan rekenen.

Betrokkene toont niet aan dat A.I.C. 08/03/1972 haar enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een D-visum aan betrokkene geweigerd."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Er werd voor geopteerd een synthesesemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op. Hij betoogt enerzijds dat dhr. C.A.I. niet op rechtsgeldige wijze kan optreden als wettelijk vertegenwoordiger van het minderjarig kind A.F.A. – gelet op de vaststelling dat geen bewijs voorligt dat hij kan worden beschouwd als haar voogd – en anderzijds dat het minderjarig kind A.F.A. – gelet op haar minderjarigheid – niet op ontvankelijke wijze in eigen naam het annulatieberoep kan indienen.

3.2. In de synthesesemorie wordt onder meer ontwikkeld dat het oordeel dat dhr. C.A.I. niet op ontvankelijke wijze kan optreden als wettelijke vertegenwoordiger van het minderjarig kind A.F.A. zou inhouden dat de weigeringsbeslissing volledig buiten elke rechterlijke toetsing zou vallen, wat een inbreuk vormt op het recht op toegang tot de rechter. Hierbij wordt gepreciseerd dat Somalische documenten nooit kunnen worden gelegaliseerd, zodat er nooit sprake zal kunnen zijn van een gelegaliseerde Somalische akte waaruit blijkt dat iemand als een voogd van een minderjarig kind kan worden beschouwd.

3.3. In de synthesesemorie wordt terecht geopperd dat het geenszins aan de orde kan zijn dat het indienen van een annulatieberoep tegen de bestreden beslissing de facto onmogelijk wordt gemaakt. Verweerder heeft toegestaan dat het minderjarig kind A.F.A. zich heeft aangeboden bij de Belgische ambassade te Kampala om aldaar een aanvraag tot de afgifte van een visum in te dienen om C.A.I. te vervoegen. Verweerders standpunt volgen dat noch het minderjarig kind in eigen naam, noch C.A.I. als voogd de bestreden beslissing kan aanvechten- daar waar de bestreden beslissing zelf stelt dat de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië als gevolg heeft dat Somalische documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden- komt erop neer dat de bestreden beslissing niet in rechte aanvechtbaar is. Dit vormt een ongeoorloofde beperking van het recht op toegang tot de rechter.

3.4. Ter terechtzitting heeft over deze kwestie een debat plaatsgegrepen waarbij de verwerende partij zich finaal gedraagt naar de wijsheid van de Raad voor wat betreft de vraag of de minderjarige verzoekende partij in de thans gevoerde procedure op rechtsgeldige wijze wordt vertegenwoordigd en voor wat betreft de exceptie die zij in dit verband heeft aangevoerd.

3.5. Gelet op het bovenstaande en de specifieke context van Somalische documenten die niet gelegaliseerd kunnen worden, dient de exceptie van onontvankelijkheid te worden verworpen en te worden aangenomen dat het minderjarig kind A.F.A. (hierna: verzoekster) op rechtsgeldige wijze wordt vertegenwoordigd door C.A.I.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een eerste middel een schending aan van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] III.1.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot humanitaire visum geweigerd omdat zij stelt de voorgelegde documenten niet te kunnen aanvaarden ; Zij stelt dat de authenticiteit van deze

documenten niet kan worden geverifieerd. Zij stelt tevens gelegaliseerde attesten van verzoekende partij te verwachten:

Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bewijst immers niet dat zij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en zij legt immers geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die kunnen bewijzen dat zij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen opkomen

De verwerende partij weet zonder twijfel dat de Somalische regering door België nog niet erkend werd en dat alle archieven er vernietigd werden ingevolge de burgeroorlog.

Dit is immers tevens de reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties¹.

Verzoekende partij nodigt verwerende partij aldus uit om in haar nota met antwoord te willen verduidelijken welke Somalische documenten er volgens haar dus wel gelegaliseerd kunnen worden.

1 http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/legalisatie_van_documenten/

In haar nota met opmerkingen doet zij dit niet. Zij beperkt zich tot het stellen dat zij wel degelijk nog met "andere elementen" rekening heeft gehouden. Dit is uiteraard geen repliek hierop. Het lijkt er sterk op dat de verwerende partij haar mening reeds gevormd had na het zien van "Somalische" documenten.

III.1.2. Zij stelt het volgende in haar beslissing :

De authenticiteit van het certificaat dewelke haar identiteit bevestigt nl. Birth Certificate nr. 2765 op naam van betrokkene vanwege Local Government of Mogadishu alsook van het document dd. 20/08/2006 Wadaapr EldersCommitée' Ministry of Justice and Religious Affairs Mogadishu/Somalia kan immers niet geverifieerd worden. alsook de omstandigheden waarin deze documenten werden opgesteld. De authenticiteit van deze documenten kan niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze

De verzoekende partij is verbaasd te lezen dat verwerende partij meent dat de authenticiteit van Somalische documenten niet kan worden geverifieerd.

In een groot aantal gelijkaardige aanvragen tot gezinshereniging, neemt verwerende partij de voorgelegde documenten wel in overweging om ze dan als frauduleus af te doen (voorbeeld : stuk 3). Dit betekent dat verwerende partij de Somalische documenten wel degelijk in overweging neemt wanneer het haar best uitkomt. Zij onderzoekt dan de stempels om dat te bepalen of het om een « authentiek » of een « vals » document gaat. Anders dan de ministerie van Buitenlandse zaken, lijkt verwerende partij een duidelijk idee te hebben wat een "authentiek Somalisch document" zou zijn.

Echter - zoals hierboven reeds aangehaald, lijkt zij deze visie enkel te hanteren wanneer het haar best uitkomt.

Dit is niet wat men van een goed bestuur mag en kan verwachten.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Het is aldus duidelijk dat verwerende partij een tegenstrijdige houding aanneemt in gelijkaardige dossiers, wat betreft het al dan niet aanvaarden van (authentieke) somalische documenten. Ook hier geeft zij in haar nota met opmerkingen geen inhoudelijke repliek op - het feit dat elk dossier individueel beoordeeld wordt verklaart niet waarom Somalische documenten nu eens wel en dan weer niet worden onderzocht.

Om deze reden schendt de thans betreden beslissing op flagrante wijze de materiele motiveringsplicht.

9111.1.3.

De verwerende partij is dan ook niet ernstig daar waar zij stelt dat er niet zou worden aangetoond dat er geen andere familieleden voor de verzoekende partij zouden kunnen instaan.

Het is de verwerende partij die manifest onredelijk is. Zij stelt in haarnota met opmerkingen bovendien dat er geen "overlijdensaktes van de ouders van de verzoekende partij" voorliggen, terwijl zij ervoor reeds aangaf met Somalische aktes van burgerlijke stand geen rekening te willen houden omdat deze niet gelegaliseerd kunnen worden. Aldus spreekt zij zichzelf tegen.

Dit toont aldus duidelijk aan dat slechts een motivering pour les besoins de la cause was.

111.1.4. Tot slot stelt de verwerende partij dat zij geen bewijzen ziet van het feit dat de voogd van de verzoekende partij haar enige financiële steun is. Hoe moet een dergelijk bewijs geleverd worden ?

Men kan bewijzen dat men steun van iemand krijgt, maar men kan moeilijk bewijzen dat men geen steun van iemand krijgt - dit motief grenst dus aan het absurde.

De thans bestreden beslissing schendt dan ook op manifeste wijze de materiele motiveringsplicht en artikel 9 van de vreemdelingenwet."

4.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3. De bestreden beslissing is gestoeld op twee motieven, met name:

- verzoekster kan geen beroep doen op gezinshereniging op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet om zich bij een niet-verwante in België te vestigen, omdat er stricto sensu geen sprake is van een gezin (1);
- er zijn geen bijzonder humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum zouden kunnen rechtvaardigen (2).

4.4. Overweging (1) wordt door verzoekster niet betwist, zodat deze derhalve overeind blijft.

4.5. Overweging (2) betreft de toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

4.6. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziet niet in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, moet voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. Verweerder beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid die de redelijkheid als grens heeft.

4.7. In de bestreden beslissing wordt zoals reeds gezegd, gesteld dat gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, Somalische documenten niet voldoen aan de voorwaarden om gelegaliseerd te worden. Verweerder heeft zich echter niet beperkt tot dit motief om de visumaanvraag te verwerpen. Verweerder houdt duidelijk rekening met inhoudelijke elementen die verzoeksters zaak kenmerken (cfr. punt 4.8). Gans verzoeksters betoog waarbij zij in de verf zet dat Somalische documenten niet kunnen gelegaliseerd worden en dat in andere "gelijkaardige aanvragen tot gezinshereniging" Somalische documenten wel in aanmerking werden genomen, maar als frauduleus werden bestempeld en dat verweerder Somalische documenten "in overweging neemt wanneer het haar

het best uitkomt”, is dan ook niet dienstig. Door louter de eventuele handelwijze van verweerder in andere dossiers uiteen te zetten, toont verzoekster alleszins niet aan dat verweerder in casu bij de beoordeling van haar dossier incorrect of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

4.8. In de bestreden beslissing kan worden gelezen:

“Tevens dient vastgesteld te worden dat A.I.C. in zijn verklaringen tegenover de asielinstanties van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 09/01/2013 geen melding maakte van het feit dat hij de ouderlijke verantwoordelijkheid heeft over betrokkene. Hij maakte enkel melding van zijn 3 kinderen + 1 overleden kind.

Betrokkene legde verder geen overlijdensaktes voor van haar ouders noch bewijzen dat er geen biologische familieleden/verwanten van haar meer in leven zijn in Somalië. Op basis van de voorgelegde documenten is het zelfs onduidelijk in welk jaar de ouders overleden zouden zijn.

Daarnaast toont betrokkene niet aan geïsoleerd te leven en geen familieleden meer te hebben die voor haar kunnen zorgen in haar land van herkomst of regelmatig verblijf.

Er werd tevens een bewijs van een asielaanvraag in Kenia aangebracht dd. 25/09/2017 waardoor zij zich niet geïsoleerd in een prangende humanitaire situatie bevindt, aangezien zij zich nu in een zone bevindt, waarbij zij op bescherming van de lokale autoriteiten in Kenia kan rekenen.

Betrokkene toont niet aan dat A.I.C. 08/03/1972 haar enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhoudt. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een D-visum aan betrokkene geweigerd.”

4.9. De Raad stelt vast dat verzoekster niet ingaat op de vaststelling dat dhr. A.I.C. in zijn verklaringen aan de asielinstanties in september 2013 geen melding heeft gemaakt van het feit dat hij de ouderlijke verantwoordelijkheid had over verzoekster, alhoewel dat al sedert 2006 het geval zou zijn. Evenmin gaat verzoekster concreet in op de vaststelling in de bestreden beslissing dat geen enkel bewijs voorligt dat zij geïsoleerd leeft in “haar herkomstland of land van regelmatig verblijf”. Verzoekster brengt ook niets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat uit de asielaanvraag in Kenia blijkt dat zij zich thans niet geïsoleerd in een prangende humanitaire situatie bevindt, aangezien zij zich in een zone bevindt waarbij zij op bescherming van de lokale overheden van Kenia kan rekenen. Verzoekster gaat evenmin in op de vaststelling dat zij niet aantoonbaar dat zij met dhr. A.I.C. op een vaste en regelmatige basis contact heeft. Deze inhoudelijke vaststellingen waartegen verzoekster niets inbrengt, volstaan om de bestreden beslissing te schragen. De Raad kan het namelijk niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij- naast de (vormelijke) vaststelling dat er geen gelegaliseerde documenten voorliggen- op grond van de voormelde inhoudelijke vaststellingen de afgifte van een humanitair visum, erop gericht om hier dhr. A.I.C. te vervoegen, weigert. Verzoekster schuift als kritiek enkel de manifeste onredelijkheid voor haar om twee zaken aan te tonen naar voren, met name dat er geen andere familieleden zijn die voor haar kunnen instaan (a) en dat zij van niemand anders financiële steun krijgt (b). Voor wat betreft punt (a), zelfs indien verzoekster kan gevolgd worden in haar redenering dat dit moeilijk te bewijzen valt binnen de Somalische context, haalt verzoekster de vaststellingen in de bestreden beslissing niet onderuit dat verzoekster, die thans 17 jaar is en in Kenia verblijft, aldaar niet geïsoleerd leeft en niet aantoonbaar dat zij met dhr. A.I.C. op een vaste en regelmatige basis contact heeft. Voor wat betreft punt (b), uit het administratief dossier blijkt dat ter ondersteuning van de visumaanvraag geen enkel bewijs van financiële ondersteuning door dhr. A.I.C. werd overgemaakt. Verzoekster tracht tevergeefs hiervan de aandacht af te leiden door voor te houden dat zij niet het bewijs kan leveren dat enkel dhr. A.I.C. financiële ondersteuning biedt. De voormelde kritiek kan dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4.10. De Raad concludeert dat verzoekster met haar uiteenzetting- die voornamelijk is beperkt tot het uiten van verontwaardiging over het aanbrengen van onmogelijke bewijzen en het stellen van vragen in dit verband- niet aantoonbaar dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat haar in casu geen humanitair visum kan worden toegekend. Zij toont niet aan dat verweerder heeft veronachtzaamd met bepaalde elementen rekening te houden, noch dat hij zijn ruime appreciatiebevoegdheid, waarover hij beschikt op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, op een kennelijk onredelijke wijze heeft aangewend.

Het eerste middel is ongegrond.

4.11. Verzoekster voert in een tweede middel een schending aan van artikel 8 EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Artikel 8 EVRM luidt als volgt: "Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven¹.

Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

111.2.2. Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar wettelijke voogd een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar zus ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

Aangezien de voogd van de verzoekende partij in België de vluchtelingenstatus verkreeg, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar voogd in Somalië kunnen samenwonen. Een familieleven in Somalië is voor hen dus onmogelijk.

111.2.3. Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar voogd redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat er geen sprake is van een "beschermenswaardig gezinsleven", doch de vraag is hoe zij dit kan weten als zij blijft weigeren de zaak grondig te onderzoeken. Bovendien heeft Uw Raad in een gelijkaardig dossier gesteld dat verwerende partij rekening dient te houden met het bestaan van een familieleven tussen adoptieve kinderen. Uw Raad heeft in dat dossier eveneens rekening gehouden met de neergelegde documenten (CCE186 198 dd. 28 april 2017):

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij in het verzoekschrift geen rekening te hebben gehouden met haar gezinsleven die ze met de referentiepersoon onderhoudt en waaraan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was, gelet op de stukken van het administratief dossier. Ze beklemtoont dat de referentiepersoon reeds bij het indienen van haar asielaanvraag op 12 november 2012 melding heeft gemaakt van de verzoekende partij en haar zus. Voorts betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing waar er gesteld wordt dat e deugdelijk gehuisvest is, nu ze als minderjarige op een kamer verblijft in het bijzijn van andere mensen, maar zonder haar familie in Oeganda. Ook benadrukt ze dat haar stiefmoeder erkend vluchteling is in België, waardoor ze geen gezinsleven in Somalië kunnen onderhouden.(...)11Een wettelijke en oprechte adoptie zal in beginsel gelijkstaan met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zelfs indien het gezinsleven nog niet gevestigd is bij gebrek aan samenwonen of hechte banden tussen adoptiekind en de adoptieouders (EHRM 22 juni 2004, nrs. 78028/01 en 78030/01, Pinie.a. v. Roemenië, par. 136-148; EHRM 14 november 2013, nr. 19391/11, Topció-Rosenberg v. Kroatië, par. 38). Het administratief dossier bevat geen stukken waaruit blijkt dat de verzoekende partij door de referentiepersoon geadopteerd werd. Het administratief dossier bevat wel een stuk waaruit blijkt dat de biologische moeder van de verzoekende partij en haar zus op 19 augustus 2000 overleden is. De biologische vader van de verzoekende partij was de echtgenoot van de referentiepersoon. Doordat de biologische moeder van de verzoekende partij overleden is, werd de verantwoordelijkheid over de verzoekende partij en haar zus overgedragen aan de referentiepersoon door een rechtbank. Deze rechtbank duidde de referentiepersoon ook aan als stiefmoeder. Het administratief dossier bevat ook een ander stuk waaruit blijkt dat de biologische vader van de verzoekende partij sinds 24 juni 2002 verdwenen is. Samen met de biologische vader van de verzoekende partij had de referentiepersoon nog

zeven kinderen. Doordat de biologische vader van de verzoekende partij verdwenen is, werd de verantwoordelijkheid over de zeven biologische kinderen, de verzoekende partij en haar zus overgedragen aan de referentiepersoon door een rechtbank. Noch in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen wordt de echtheid van voormelde stukken betwist. Of er tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon een de facto beschermenswaardig gezinsleven bestaat is een feitenkwestie waarbij onder andere rekening wordt gehouden met rol die de referentiepersoon speelde ten aanzien van de verzoekende partij en de hechtheid van de bandentussen het kind en de referentiepersoon (EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, *Moretti and Benedetti v. Italië*, par. 48-52). Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij meent dat ze in casu geen visum hoeft uit te reiken daar de verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend in Oeganda, daar Somalische vluchtelingen gratis school kunnen volgen in Oeganda, daar er een grote Somalische gemeenschap is in Oeganda, daar ze deugdelijk gehuisvest zijn en dat hun situatie niet als voldoende hulpbehoevend kan worden gekwalificeerd. Ook meent de verwerende partij dat de verzoekende partij door haar familie vanuit het buitenland financieel kan onderhouden worden. Uit deze motieven blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het mogelijk bestaan van een beschermingswaardig familieleven tussen de verzoekende partij en haar stiefmoeder, de referentiepersoon, en dit in de zin van artikel 8 van het EVRM.(...)Waar in de aanloop naar, dan wel het geven van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij, kan de Raad in casu enkel vaststellen dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het aangevoerde gezinsleven van verzoekende partij, zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, is deze bepaling geschonden juncto de materiële motiveringsplicht in het kader van artikel 9 van de Vreemdelingenwet (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, §46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68).

Het loutere feit dat de voorgelegde documenten niet werden gelegaliseerd is een non-argument aangezien Somalische documenten nooit gelegaliseerd kunnen worden. III.2.4. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht."

4.12. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

4.13. De Raad kan alleen maar opmerken dat verzoekster niet aantoont dat er in casu een beschermenswaardig gezinsleven tussen haarzelf en dhr. A.I.C. voorhanden is. Verzoekster poneert dit als ware het een vaststaand feit, doch er kan alleen maar worden vastgesteld dat elk bewijs hiervan ontbreekt. Zoals bij de bespreking van het eerste middel reeds werd vastgesteld, toont verzoekster niet aan dat dhr. A.I.C. haar ook maar enigszins financieel ondersteunt, noch toont zij aan dat hij op regelmatige basis contact met haar onderhoudt. De voorgehouden band tussen verzoekster en dhr. A.I.C. – die conform het visumaanvraagformulier van verzoekster de "Legal guardian" van haar is – wordt op geen enkele inhoudelijke en concrete wijze aangetoond. Verzoekster vraagt zich af hoe verweerder kan weten dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, als hij *"blijft weigeren de zaak grondig te onderzoeken"*. In deze toont verzoekster evenwel niet aan met welke elementen die haar zaak kenmerken verweerder heeft veronachtzaamd rekening te houden. Verzoekster brengt ook thans in haar synthesesamenvatting geen enkel element aan waaruit alsnog zou blijken dat er wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven tussen haarzelf en dhr. A.I.C. De loutere bewering dat dit zo zou zijn, volstaat niet. Verzoekster verwijst nog naar de situatie van adoptieve kinderen, doch in casu blijkt niet dat er sprake is van een adoptie van verzoekster door dhr. A.I.C. Dit werd niet vastgesteld in het in punt 1.1. bedoelde document, opgesteld door de regionale districtsrechtbank van Wadajir op 20 augustus 2006. Verzoekster kan ook niet zonder meer de feiten die aan het door haar geciteerde arrest van de Raad ten grondslag liggen transplanteren naar huidige zaak. Het geciteerde arrest heeft betrekking op een gebrek naar onderzoek van een de facto gezinsrelatie tussen een kind en haar stiefmoeder. Verzoeksters zaak kan hiermee niet worden vergeleken. Daarenboven benadrukt de Raad opnieuw dat verweerder zich in de bestreden beslissing niet beperkt heeft tot de vaststelling dat de authenticiteit van de Somalische stukken niet kan worden gegarandeerd wegens een gebrek aan legalisatie. Aangezien geen beschermenswaardig gezinsleven wordt aangetoond, kan geen schending van artikel 8 van het EVRM of de materiële motiveringsplicht in dit verband worden aangenomen.

Verzoekster kan dan ook niet de verwachting koesteren dat verweerder nog een verdere belangenafweging zou maken in het licht van artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. EKKA